

KELLY MORAN

A man and a woman are walking hand-in-hand on a dirt path in a park-like setting. The man is wearing a white t-shirt and light-colored trousers, and the woman is wearing a bright yellow dress. A small, light-colored dog is running alongside them. The background is filled with green trees and foliage.

Osudové setkání

Štěstí má čtyři tlapky

KIOKAN

Copyright © 2017 by Kelly Moran
Translation © Blažena Kukulišová, 2020
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu PUPPY LOVE
přeložila Blažena Kukulišová
Redakční úprava Jana Pleskotová
Grafická úprava obálky Vydalo nakladatelství Alpress, s.
r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2020
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-272-0

*Tuto knihu z celého srdce věnuji své spisovatelské
skupině The Floozies. Vonnie, Alison, Angel,
Auria, Sarah, Dixie, AJ, Mac, Amy & Arial...
Bez vás bych tohle nesvedla.*

*Mimořádné díky mému synovci Connorovi,
který je autista a neustále mě učí síle,
humoru a odhodlání.*

Poděkování

Velké díky týmu z Brentwood Animal Hospital, zejména Lynn, která dohlédla na to, abych měla z veterinárního hlediska vše správně. Veškeré nedostatky jsou moje chyba. A upřímně děkuju Raquel, člence mého pouličního týmu, že odpovídala na otázky týkající se voliér a podělila se o historky.

Kapitola 1

Avery Stoweová přimhouřila oči a sehnula se k volantů, aby lépe viděla přes tlusté bílé sněhové vločky, které se snášely na tmavý, tichý Redwood Ridge.

V San Franciscu takové bouřky rozhodně nemívali. Máma jí poradila dobře, ať před stěhováním vymění toyotu camry za terénní vůz. Sedan by si s oregonskou zimou neporadil. Dokonce i její nespolehlivá matka má nejspíš jednou za čas pravdu. A slovo „jednou“ má klíčový význam.

Vděčná, že jsou po dvou dnech putování téměř v cíli, se odvážíla krátce ohlédnout dozadu k Hailey a oddechla si. Ujistěná, že dcerka v sedačce ještě spí, se soustředila na cestu.

Od chvíle, kdy přejely hranici státu, napadlo deset centimetrů sněhu. Šílené. Hezké, ale šílené. Avery nikdy dřív nevytáhla paty z teplé, slunné Kalifornie, a tohle byl pro ni kulturní šok. Jenže... nový rok, nový začátek. Ona i Hailey tohle potřebují.

I když to nové město vypadá jako z hororu *Silent Hill*. Rozhlédla se, jestli neuvidí strašidelné zombie, ale žádné neobjevila.

Chodníky byly před nástupem noci prohrnuté, jediné osvětlení skýtaly starosvětské pouliční lampy lemující dlážděnou ulici se dvěma jízdními pruhy. Avery napadlo, že máma nejspíš spadla ze stromu a cestou se praštila do všech větví – prostě se zbláznila, když se sem před deseti lety přestěhovala poté, co zdědila několik srubů od tety, o jejíž existenci do té doby neměly tušení. Mámě se

tu nicméně líbilo a usoudila, že tu budou šťastné i Avery a Hailey.

Na papíře to vypadalo opravdu ideálně. „Ne, žádný *Silent Hill*. Žádné strašení.“ Vážně. Kde jsou všichni?

Redwood Ridge bylo půvabné malé městečko s patnácti stovkami obyvatel, ale také oblíbené turistické středisko vmáčknuté mezi pobřeží a Klamatské hory. Nějaké přednosti mít musí, když si tak dlouho udrželo máminu pozornost. Obě strany ulice lemovaly řady malých samostatných krámků. Připomínalo to návrat k jednodušším, příjemnějším časům. Jen ještě kdyby se tam vyskytovali lidé.

O deset minut později chumelenice polevila a ocitly se na soukromé cestě chráněné cypřiši, borovicemi a sekvojemi. Vypadalo to tam fakt úžasně, ale víc to asi ocení až později. Za denního světla. Teď jí to připomínalo výjev z *Pátku třináctého*.

Možná by se měla přestat dívat na horory.

Minuly několik větších domů, dosud s vánoční výzdobou, a po dalších osmi kilometrech odbočily k pronajímaným srubům. Avery u prvního zastavila a rozhlédla se kolem sebe. Žádný *Pátek třináctého*. Jen to ne.

Jo, s horory je konec. Definitivní.

Celkem tam stálo pět rovnoměrně rozmístěných srubů, všechny přízemní a zasněžené. Každý domek, jeden jako druhý, měl malou verandu a šikmou střechu ve tvaru písmene A. V prvním se z oken linula hřejivá žlutá záře a z komína stoupal dým. Vedle srubu stálo zaparkované mámino auto.

Avery se poprvé po hodně dlouhé době – muselo to být tak deset let – pořádně nadechla a zavřela oči. Žádné sirény ani klaksony. Žádný hovor či spěch. Žádné hádky s exmanželem nebo jeho rodiči. Jenom... klid.

Dokud se neobjeví Jason v bílé hokejové masce...

Tak dost. Od téhle chvíle jen samé filmové komedie.

Chvilí potrvá, než si zvyknou, ale pro Hailey to bude určitě změna k lepšímu. Příliš mnoho podnětů na dcerku působilo rušivě, což se projevovalo záchvaty vzteku. Život ve městě není nic pro ně. V tomto prostředí si snad Hailey povede lépe. A mít nablízku mámu je pro Avery také výhoda. Vyrůstala jen s ní a v dětství jí často připadalo, že je rodičem spíš ona než máma, která žila ve svém iluzorním světě. Nikdy ale nepostrádala lásku a teď zoufale potřebovala oporu.

Tak dlouho neměla nikoho, na koho se může spolehnout.

Podívala se na zadní sedadlo, natáhla ruku a poklepala Hailey na koleno. „Zlatíčko, jsme tady.“

Dcerčiny tmavé řasy se jako mávnutím proutku zatřepaly a odhalily oči, stejně modré jako ty, co má její táta. Všechno ostatní Hailey zdědila po své mámě. Husté hnědé vlasy a pěkně formovanou pružnou postavu. Bylo jí teprve sedm, ale jako by jí z oka vypadla.

Hailey se kolem sebe rozhlížela, navenek roztržitě, ale od té doby, co dceři diagnostikovali autismus, si už Avery na tohle zvykla. Těkala očima kolem dokola, nespočinula na žádném místě víc než milisekundu. Po chvilí vypískla a zatleskala.

Avery si představovala, že říká: *Bezva, mami*.

Jelikož Hailey jako neverbální autistka přinejmenším prozatím nemluvila, Avery si často v duchu dotvářela jejich dialogy. Což jí pomáhalo vyrovnat se s tou situací.

Usmála se, potěšená, že se tam Hailey líbí. „Uvnitř nás čeká babička. Chceš se podívat na náš nový domov?“ Budou ho tu mít aspoň tak dlouho, než pro ně Avery najde byt nebo domek k pronajmutí. Pokud možno *ne* u hororového tábora Crystal Lake.

Hailey znovu vypískla a nemotorně se potýkala s bezpečnostním pásem. Když ho rozepnula, Avery rychle vystoupila z auta a počkala u zadních dveří na straně spo-

lujezdce, až dcera vystoupí. Rozhodla se nechat zavazadla v autě a jít se nejdřív podívat do srubu. Vedla Hailey po schodech verandy a snažila se jí nedotýkat víc, než bylo nutné.

Dveře se před nimi rozevřely ještě dřív, než stihly zaklepat. Avery měla co dělat, aby se při pohledu na matku nerozbrečela. Justine Berryová možná je vrtkavá a nepředvídatelná, ale vždycky stála při ní. Po tom všem, čím si Avery s dcerkou prošla, teď prostě potřebovala... svou mámu.

„Jsem tak šťastná, že jste tady!“ Justine se sehnula, aby měla oči ve stejné úrovni jako Hailey. Zjevně pukala touhou sevřít vnučku v náručí.

Starší žena měla v povaze zahrnovat své blízké projevy lásky, ale Avery dobře znala Haileyiny meze. Před cestou mámu varovala snad milionkrát, aby ani náhodou nezapomněla. Její matka a výpadky paměti byly nejlepší kamarádky.

Hailey babičku odstrčila a vběhla do srubu. *Uhni, babi. Mám na práci lepší věci.*

Avery pokrčila rameny. „Je nadšená. To je dobře.“

Vzápětí se ocitla v matčině objetí, stisku tak pevném, že se stěží dokázala nadechnout. Do nosu ji udeřila známá vůně pačuli. Měla na krajíčku, ale polkla slzy a usmála se. „Ahoj, mami.“

„Aspoň že můžu obejmout tebe.“ Máma ustoupila a uhladila si hřívu hnědých vlasů v délce po ramena. Dávala ve všem přednost přirozenému přístupu, takže nejspíš nepoužívala kondicionér ani žádnou jinou kosmetiku. Celá desetiletí. Jemné vrásky kolem úst a očí se za rok od poslední návštěvy u Avery v San Franciscu prohloubily, ale mámě to ještě víc dodalo půvab. Tahle paní se často smála a rozdala spoustu lásky. O čemž svědčili čtyři exmanželé. „Jaká byla cesta?“

Avery za sebou zavřela dveře. „Místy kluzká, ale nic tak zlého. Páni, mamí. Je to tu senzační.“

Ani trochu béčkový horor.

Celý srub byl ze dřeva, kamene a skla. Zářivý, čistý a rustikální. Z krbu v rohu, postaveného z červených cihel a vysokého od podlahy po strop, sálalo teplo. Na holé dřevěné podlaze stály pohovky s kostkovaným potiskem a zjizvené borovicové stolky. Za prostorným obývánkem se nacházela kuchyně, oddělená ostrůvkem. Zadní části otevřeného prostoru vévodila velká okna, za nimiž se měsíční svit zrcadlil v líně tekoucí říčce.

Hailey zmizela v krátké chodbě a zapištěla. Avery chtěla jít za ní, ale máma ji chytla za paži.

„Není tam zadní východ a nic, do čeho by mohla vrazit. Tyhle sruby k pronajmutí jsou zařízené jen tím nejnútnejším. Ale nakoupila jsem vám zásoby do kuchyně.“ Usmála se a znovu dceru objala. „Jsem moc ráda, že jste tady. Po deseti letech konečně vidíte moje město.“

Avery odehnala výčitky a přikývla. Minulost se nedá změnit. „Pamatuju, jak jsi říkala, kolik jsi tu měla se vším práce. Je to tu moc hezké.“

Justine vzdychla. „Zásluhou dobrých řemeslníků a odkázaných peněz. Máme tady celý rok rušno. Sice bydlím ve městě nad obchodem, ale dnes tu s vámi přenocuju, co ty na to?“

Kromě srubů si máma taky otevřela krám s oblečením z druhé ruky, který nazvala „Ráj šetřilů“. Pokud Avery věděla, v obchodních záležitostech jí někdo pomáhal. Finance nebyly matčina silná stránka. Měla spoustu idealistických snů a představ, ale cifry a detaily moudře přenechávala jiným.

„Budu moc ráda, když zůstaneš. Beztak je dost pozdě.“

Avery si najednou uvědomila, že je Hailey už nějakou chvíli zticha. S narůstajícími obavami a podezřením pro-

šla chodbou a zjistila, že dcera spí na jedné ze dvou postelí, schoulená do klubíčka a pořád ještě v bundě a čepici.

Pocítila v hrudi takový nápor lásky, že to až bolelo. Opatrně rozepnula zip na bundě, ale nesvlékla ji z Hailey, aby dcerku neprobudila. Sundala jí z hlavy čepici a prsty pročísla tmavé vlasy. Mohla se Hailey dotýkat, jen když spala, jinak dceři kontakt vadil tak, že křičela. Ale zkraje večera Avery mívala pár tichých okamžiků, kdy se na svou holčičku mohla dívat a hladit ji po dokonalých bledých tvářičkách.

Avery, k smrti unavená, si jen zběžně prohlédla nábytek z přírodního dřeva a arkýřové okno a vrátila se do kuchyně, kde našla mámu, jak u plotny něco míchá v hrnci. Ohromená čekala mlčky ve dveřích.

Justine se otočila a zešíroka se usmála. „Vařím horkou čokoládu. Jdi si sednout do obývacího pokoje. Odpočiň si. Vypadáš utahaně. Přinesu ti hrnek.“

„Bude to... poživatelné?“

Její matka potřásla hlavou. „Myslím, že ano.“

„Pamatuješ, jak tehdy...“

„Jednou, Avery. Hořelo jenom jednou!“

Příliš vyčerpaná, aby se hádala, se zešíroka usmála, uvelebila se v křesle a zavřela oči, udivená tím, jak je pohodlné. Praskající oheň a vůně čokolády ji uklidňovaly, mohla se ponořit trochu hlouběji do svých myšlenek. Její vědomí začala obestírat tma.

Když se probudila, třásla se a na stolku vedle ní stál hrnek chladnoucího kaka. Plavaly v něm jakési tajemné kousky. Zamrkala a napřímila se. Máma v křesle vedle ní spala.

Jejda. Jak dlouho nevěděly o světě?

Vstala, chvíli se protahovala, a než šla zkontrolovat Hailey, podívala se, jestli máma vypnula sporák. Nestalo by se poprvé, že v rozržitosti zapomněla. Když se ujistila, že je

vypnutý, snažila se najít zdroj průvanu a ztuhla, protože si všimla otevřených dveří.

Ne. Bože, ne.

„Mami!“ zaječela Avery a rozběhla se chodbou. Srdce jí tlouklo, strachem se jí dělalo špatně.

Haileyina postel byla prázdná.

Ne, ne, ne, ne, ne...

Běžela zpátky do obývacího pokoje, vrazila do matky a rychle ji obešla.

„Co se děje?“

Avery strčila nohy do bot a popadla bundu. „Hailey zmizela. Ušnuly jsme. Nezajistila jsem dveře.“ Velká chyba, jak věděla. Hailey příliš často prchala. Ne aby utekla, spíš proto, že žila ve své představivosti a neznala pojem nebezpečí.

Ach bože. Její dcera je tam venku v mrazivé noci, v téhle pustině. Žijí tady pumy, nemluvě o...

„Zavolej policii.“

Rozběhla se ke dveřím a oběhla dům, ale Hailey nebyla v autě ani na verandě. Vrátila se dozadu, hrdlo stažené strachem. Vrazila tam do mámy.

„Vidím šlápoty.“ Justine si uvazovala kolem krku šálu. „Šla do lesa.“

Avery se podívala na zem. Malé stopy dcerčiných nožek vedly od srubu mezi stromy. Rychle se po nich vydala. Plíce jí drásal studený vzduch a než s matkou dorazily do borové houštiny, prsty měla prokřehlé a znecitlivělé.

Hailey je tak malá. V téhle zimě daleko nedojde. Muselo být tak minus dva až šest stupňů. A nemluví. Kdyby potřebovala pomoc, neumí si o ni říct. Avery si před stěhováním zjistila spoustu věcí. Věděla, co tady roste a jaká zvířata zde žijí ve volné přírodě. Věděla, co dceři hrozí, jaké šelmy by na ni mohly zaútočit. Třeba medvědi černí, pumy a rysy. Hailey by se neuměla bránit.

Do očí jí vhrkly slzy. Rozběhla se co nejrychleji, až jí od bot odlétával sníh.

Bud' v pořádku, zlatíčko. Bud' v pořádku.

Stopy se stočily prudce doprava, a když se tam obě rozběhly, Avery prudce vydechla.

Hailey seděla na pařezu, otočena zády k nim. Dosud na sobě měla růžovou bundu, ale byla bez čepice. Avery zaplavila neskutečná úleva.

„Hailey.“ Obešla pařez a přidřepla. „O tomhle jsme si povídaly, holčičko. Nemůžeš pořád utíkat...“

Uviděla krev. Spoustu krve. U Haileyiných nohou. Na předku bundy.

„Zranila ses? Co tě bolí, zlato?“ Přejížděla jí třesoucími se prochladlými prsty po hlavě, krku a hrudi a pak se zarazila.

Z dceřiny částečně rozevřené bundy vykukovala teplá chundelatá hlavička.

Do Averyina hrdla se tlačil výkřik, ale pak si uvědomila, že je to pes. Ne, štěně. Světle hnědý chlupatý tvoreček. Hailey se pohupovala, hladila pejska po hlavě a těkala pohledem sem a tam.

Avery z jejích pohybů vyčetla nervozitu a strach a mluvila tiše. Hailey by žádnému živoucímu tvorů neublížila, musela štěně najít. „Našla jsi pejska. V pořádku, Hailey. Je zraněný? Proto jsi celá od krve? Může se maminka podívat?“

Jemně uvolnila třesoucí se hromádku chlupů z dceřina sevření a ubohé zvíře zakňučelo. Hluk ji v tichu noci překvapil tak, že se skácela po zadku do sněhu. Štěněti nemohlo být víc než šest týdnů. Vážilo nanejvýš tři kila. Dívalo se na ni smutnými, vyděšenými hnědými očima. Avery jihla.

„No nazdar. Ty jsi ale rozkošný.“

„Avery..., ta nožka.“ Máma kývnutím hlavy ukázala na štěně a zastrčila ruce do kapes.

Avery si zvíře prohlížela v měsíčním světle a uviděla, o čem Justine mluví. Spodní polovina jedné z předních pacek byla useknutá, srst prosáklá krví. Zvedal se jí žaludek. Co se mu mohlo stát?

Útroby jí sevřela nevolnost. „Ty malý chudáčku.“

Hailey se pohupovala čím dál víc.

Avery se k ní natáhla a položila dcerce ruku na rameno. „To bude dobré, zlatíčko.“

Podívala se bezradně na mámu. Žádného zvířecího mazlíčka nikdy neměla. Venku mrzlo, kdoví, jak dlouho tam zraněné štěně bylo a kolik ztratilo krve. Soudě podle všeho sněhu zbarveného do ruda jí na tak malého tvorečka muselo být hrozně moc. Pejsek neměl obojek ani známku. Pořád se jen třásl a kňučel. A taky musela vzít Hailey domů, z dosahu živlů.

Máma sundala z krku šálu a podala ji Avery. „Zavolám O’Gradyovým. Mají tady veterinární kliniku. Utíkej do tepla. Odvedu Hailey sama...“

Hailey vyskočila na nohy a drapla Avery za bundu. Očima pořád ještě těkala kolem sebe a z hrdla jí vycházely stísněné zvuky.

„Chce jít se mnou.“ Podívala se na mámu. „Zapni jí bundu, prosím tě. A zavolej tomu veterináři. Musíme sebou hodit. Tomuhle mrněti nezbyvá moc času.“

Cade O’Grady zíral na šedé kotě sající mléko z láhve, kterou mu držel. Tak malá hromádka chlupů, že by se mu vešla do dlaně. Rozzlobeně ve své nevelké ordinaci na klinice vydechl a rozhlédl se.

Bylo pozdě večer, ale rozhodl se zůstat a doplnit záznamy. Před dvěma hodinami, a pořád ještě neměl všechno hotové. Dobře že neodešel, protože jinak by tohle kotě šlo stejně jako jeho máma a sourozenci.

Co je to sakra za lidi, když postaví krabici s kořaty do sněhu u dveří veterinární kliniky? Cade netušil, jak dlouho tam venku kočičí rodinka mrzla – někdo ji dal k psím bouďám u zadních dveří. Přežilo jen kotě, které právě krmil. Zaskřípal zuby, tak naštvaný, že by toho syčáka zabil, kdyby ho našel.

Tahle malá kočička, nejspíš brazilská krátkosrstá, měla naštěstí tuhý kořínek. Nechala se hned nakrmit, ani nepotřebovala nitrožilní výživu. Teplota a krevní tlak byly vzhledem k okolnostem v pořádku a žádné další potíže nezjistil.

Zavřel oči a poslouchal, jak se na recepčním pultu u vchodu aktivuje telefonní záznamník. Kdyby šlo o něco naléhavého, dozví se to přes pager, má tento týden službu. Animal Instincts byla malá klinika, kterou před čtyřiceti lety založil otec a po jeho smrti ji převzali Cade a dva bráchové. Skoro před devíti lety. Těžko uvěřit.

Odložil prázdnou láhev na stůl a zadíval se na kotě. „Jsi hezounká.“

Kočka souhlasně zamňoukala.

Poprvé za celý den se zasmál a podrbl ji na hlavičce. „A nenáročná. Asi tě pojmenuju Rozárka. Chápeš? Jako že jsi roztomilá kočička. Rozárka.“

Mňau.

„Máš pravdu. A já jsem úplně praštěný.“

Kotě chvíli hnětlo packami a pak se mu ulebedilo v ohbí paže a usnulo.

„Beru to jako souhlas. Chceš ještě něco? Třeba pivo?“

Neodpovědělo. Kočka. Neodpověděla. Ne kotě, kočička.

Zavrtěl hlavou a přitáhl si stránku záznamů. Vtom zabzučel pager. Cade zaklel. Ještě než ho vylovil z kapsy, ozvalo se od předních dveří bušení.

Podíval se na kotě. „Dnešek je děs.“

Kočka ospale zamňoukala, aby dala najevo souhlas. *To mi povídej! Zkus mít den jako já.*

Vstal, uložil Rozárku na polštář do krabice na židli a cestou ke vchodu se podíval na pager. Bušení sílilo. Číslo nepoznával, ale ta ženská, co stála před klinikou, se jmenovala Justine. Příjmení si nepamatoval, věděl jen, že má o kus dál krám se zbožím z druhé ruky.

Odemkl a otevřel dveře. Aspoň už nesněžilo. „To vy mi voláte na pager?“

Vběhla dovnitř a za ní žena, kterou neznal, se zhruba osmiletou dívkou. „Ano, volala jsem vám.“ Justine si odhrnula z obličeje tmavé vlasy, rozčuchané větrem.

Zavřel a znovu dveře zamkl před řezavým vichrem, fíčícím z hory.

Druhá žena rozevřela náruč. Držela pletenou šálu a v ní štěně. Cade se podíval na zakrvácenou růžovou bundu té holky. Sakra. Přinucen jednat je pobídl, ať jdou dál. „Tudy.“

„Počkám na chodbě,“ řekla Justine s podezřele nazeleňalým obličejem. „Tohle doktorské prostředí... tady mi bude líp.“ Pro zdůraznění svého stanoviska si sedla.

Cade si v ošetřovně natáhl rukavice, otočil se a sáhl po štěněti. „Co se mu stalo?“

„Nevíme. Hailey ho asi před půl hodinou našla ve sněhu.“ Avery mluvila rychle, ale klidně, jako by ji všechna ta krev vůbec netrápila.

Opatrně štěně položil na stůl, rozbalil šálu a zhodnotil situaci. Žlutý labrador. Pejsek. Oči jen taktak otevřené. Letargický. Podvyživený. Stáří pět až šest týdnů. Roztřesený. Nožka pod kolenem useknutá. Krev na ráně sražená, krvácení zastavené.

Do prdele. Kousl se do tváře a donutil se na tu ženskou podívat. „Pojďte prosím sem, stoupněte si ke stolu. Dojdu si pro všechno, co potřebuju.“

Udivena jeho strohým tónem vykulila tmavě čokoládové oči a otočila se k děvčeti. „Posadíš se, zlatíčko? Budu tady, kousek od tebe.“

Dívka neodpověděla, pořád se ošívala a uhýbala očima. Po chvíli si sedla na židli v rohu. Nejspíš byla taky v šoku.

Když žena zaujala místo u stolu, Cade si došel pro sáček s fyziologickým roztokem a ohřál ho v mikrovlnce. Popadl elektrickou dečku, zapojil ji do zásuvky, vsunul pod štěně a ovinul mu příkrývkou kolem zad. Vytáhl z kapsy otoskop a sklonil se, aby se pejskovi podíval do uší.

„Jak dlouho byl venku?“

Přešlápla z nohy na nohu a Cade ucítil, jak se v prostoru mezi nimi line lehká ovocná vůně. Něco jako jahody. „Ne-vím. Jenom jsme...“

„Nevíte,“ zopakoval sklesle a nahlédl štěněti do tlamíčky. Dásně bledé, zuby v pořádku.

Vsunul do konečníku teploměr a prohlížel si tu ženu. V Redwood Ridge sice neznal všechny, ale rozhodně mu nebyla povědomá. Měla pěkný zaoblený obličej a vlnité hnědé vlasy v délce po ramena, přikryté pletenou čepicí. Věkově si byli blízcí, hádal, že jí táhne na třicítku. Kousala se do červených rtů, až je měla celé nateklé.

Fajn. Měla by mít výčitky svědomí. Nechat nového mazlíčka bez dozoru venku je trestuhodné. A navíc štěně působilo zanedbaně. Podle tlapky se dalo soudit, že se chytlo do medvědí pasti. Jelikož ty dvě přivedla Justine, mohl předpokládat, že jde o nějakou pitomou turistku, co si pronajala srub a neví, jak nebezpečná je blízká hora – nebo zvířata, která tam žijí a občas sejdou dolů.

„Má řádné očkování? Někaké další okolnosti?“

„Nejsem si jistá. Není...“

„Víte vůbec *něco*?“ vyštěkl.

Zavřela ústa, otočila hlavu a podívala se na dceru, která civěla do stropu.

Cítil se provinile, že s ní mluví tímhle tónem, ale k saku, zanedbávat psa je prostě hnus. A přitom to vídal každou chvíli. Lidi si pořídí mazlíčka, protože je roztomilý,

nebo si připadají osaměle, a netuší, kolik povinností s tím souvisí. A pak zvíře opustí, nebo ho strčí do útulku a zapomenou na něj.

Taky už měl plné zuby turistů. Na klinice jim takhle zůstala roční doga se zlomenou nohou poté, co se majitelé po zákroku nenamáhali přijít si pro ni.

Lidi jsou vážně hrozní.

Cade byl ze tří bratrů O'Gradyových nejmladší a měl vlídnou povahu. Jednání s majiteli zvířecích mazlíčků obvykle zvládal dobře, a když měl špatnou náladu, dovedl se zasmát a setřást ji. Dnes se mu to nedařilo. Musel uspat loveckého psa starého pana Kisera, prvního klienta ve své veterinární praxi, nepodařilo se mu zachránit dvouletého retrievra s neprůchodností střev a pak našel u zadních dveří krabici s mrtvými koťaty. Tedy až na jedno, co přežilo.

Zkrátka měl za sebou den blbec. Už mu nezbývala ani trocha trpělivosti, zvláště ne pro ženskou, která své dcerce nejspíš zlomila srdce, když jejich pejska vystavila nebezpečí.

Vytáhl teploměr a viděl, že je naměřená hodnota nízká, ale zdaleka ne tak moc, jak očekával. Zastrčil do uší naslouchátka stetoskopu a zkontroloval srdíčko, plíce a žaludek. Nic, co by mu dělalo starosti. Krevní tlak taky dobrý. Když zkusil lépe prohlédnout poraněnou nohu, štěně zvedlo hlavu a zakňučelo.

„Já vím, mrňousku. Bolí, co? Za chvíli s tím něco uděláme.“

Rána už nekrvácela, ale přestože nevypadala infikovaně, štěně potřebovalo operaci, při níž přijde o zbytek nohy až ke kyčli. Nejdřív ovšem musí zvíře stabilizovat a dostat do něj nitrožilní roztok a antibiotika.

Cade se napřímil, překřížil paže a vysvětlil ženě situaci. „Prozatím je v celkem slušném stavu, kupodivu. Životně důležité funkce jsou trochu pod normálem, ale ujde to. Pokud na tom pejsek bude takhle dobře i za dvě hodiny, od-

straníme mu chirurgicky zbytek nohy. Pak si ho tu pár dní musíme nechat na pozorování.“

Odmklčel se a čekal na odpověď. Když na něj pořád jen hleděla s napůl znepokojeným a napůl zmateným výrazem, potřásl hlavou. „Bude to drahé, paní.“

Bylo mu to jedno. I kdyby odešla a štěně tam nechala, udělá vše, co se dá, aby je zachránil. Uhradil by náklady ze svého, a až by se pejsek zotavil, ujme se ho buď on, nebo si ho nechají jako mazlíčka na klinice. Tak či onak nehodlal žádné zvíře utratit jen proto, že přišlo o nohu. Ne pokud existuje jiná možnost.

Promnula si čelo. „Může žít se třemi nožkami? Totiž, pohybovat se, víte? Moc se v tom nevyznám a...“

Zaskřípal zuby. „Lidi to zvládají celkem dobře, když mají amputovanou jednu nebo i obě nohy, nemyslíte? Je to štěně, zvykne si. Tak co, paní, ano, nebo ne?“

Polekaně k němu vzhledla. S těma velikánskýma hnědýma očima, plnými rty a nosem jako knoflík by to byla krasavice. Jenže je mu od první chvíle nesympatická. „Já... nevím jistě, na co se ptáte.“

Krátce zavřel oči a poprosil pánaboha o trpělivost. „Nějaký čas potrvá, než se uzdraví. Péče o zvířata něco stojí. Chcete do toho jít? Pokud ne, prostě odejděte. Buď to je váš pes, nebo ne.“

„Totiž...“ Stočila pohled k vyšetřovacímu stolu. Po tváři jí přeběhl výraz překvapení. Přikryla si rukou ústa, do očí se jí nahrnuly slzy.

Přimhouřil oči a otočil se.

Holčička štěně hladila po hlavičce, obličej přitisknutý k srsti na krku. Nic neříkala a nevypadala rozrušeně, ale pejskovi se to zjevně líbilo. Ochable vrtěl na stole ocáskem a důvěřivě se na ni díval. Zdálo se, že už se mezi nimi vytvořilo pouto, takže pokud ta ženská odejde a už se nevrátí, bude to ještě ohavnější.

Obrátil se k ní a tázavě vytáhl obočí, ale nevšímal si ho. Dívala se na dcerku a štěně a nejistě se usmívala, evidentně užaslá. Čemu se diví? Děti zvířata milují. Koneckonců jde o jejich psa. Dává smysl, že tu holku trápí, když vidí, co se štěněti stalo.

Žena vypadala zaskočeně, ale nemohl ztrácet čas, musel začít s nitrožilní výživou. „Paní?“

Trhla sebou a podívala se mezi něj a stůl. Trvalo tak vteřinu, než se ovládla a otřela si oči. „Ano. Je to náš pes. Udělejte všechno, co je nutné, abyste mu pomohl.“ Zjihle přikročila blíž ke stolu a poklepala dívce na rameno. „Už musíme jít, zlatíčko. Pan doktor mu pomůže. Zítra se na něj přijdeme podívat, ano?“

Jak zvláštní, že se to dítě nesnaží chlácholit. Obejmout dcerku kolem ramen nebo ji vzít do náruče. Něco. Ta holka má oblečení potřísněné od krve a bezpochyby je pro ni trauma vidět, že je její mazlíček poraněný. A ta ženská tam stojí, jako by ani neměla srdce nebo špetku soucitu.

Proto měl Cade zvířata raději než lidi. „Jak se ten pejsek jmenuje?“

„No, ehm...“

„Budu hádat,“ řekl s povzdechem. „Nevíte.“

V očích se jí mihla podrážděnost, ale hned ji potlačila a znovu se podívala na dceru. „Jmenuje se...“ Naklonila hlavu k jedné straně, čokoládové oči zastřené. „Seraf. Jmenuje se Seraf.“

„Seraf?“ Stávalo se zřídka, aby ho ještě někdo překvapil. Hádal by spíš, že uslyší jméno Lucky, Charlie nebo nějaké jiné klišé.

„To slovo znamená andělskou bytost...“

„Já vím.“ Přece jen získala body k dobru. „Jeďte domů. Ráno požádám Justine, ať mi na vás dá kontakt. Můžete přijet kdykoli v ordinační době.“